

Comerç: Lastra i-Serra Ribas-Soms II, Pastor, Patricio II-Patricio I, Monfort, Pomés, Sans i Soms I.

Athlètic: Campà-Romans Llovet-Baig, Parnau, Deusedas I-Cortijo, Baró, Bosch, Deusedas II i X.

Sobressortiren per el Comerç, Lastra, Serra i Pomés: per l'Athlètic, Campà, Llovet, Deusedas II i els tres miljos.

Un prec al directiu del Comerç; haurien de mirar d'escloure alguns jugadors del seu equip i per cert són els més dolents, ja que no fan més que ridiculitzar a la simpàtica penya, i als demés jugadors que vesteixen el seu maillot. Durant el partit, Patricio II tingué que ésser expulsat del camp per unes paraules que va dirigi a l'àrbitre impropies de qual-sevol persona mitjanament educades; igual càstig mereixien alguns altres jugadors, o quals noms ens callem, al menys per ara.

Els gols foren marcats per l'extrem esquerre, el de l'Athlètic, i per Pomés els del Comerç.

Sense pena ni glòria es jugà el partit de la tarda. Els de la «Erato», donaren una simpàtica prova d'esportivitat al presentar-se al camp sols amb 9 jugadors, la majoria d'ells desconeguts, i aguantar als reservistes durant tot el partit, que solament pogueren marcar 4 gols; un d'ells no el volgué concedir el Sr. Rovira.

Els unionistes, en principi, ho prengueren a broma, algú, —que segons diuen ja pensa demanar la baixa,— amb desmesurada forma, descuidant que els espectadors segurament havien tingut que pagar l'import de l'entrada.

Tot el partit fou un complet domini dels reservistes que no pogueren fer res, primera per les raons més amunt anotades, i després perquè els eratices, al veure amb inferioritat numèrica no es cansaven de corre darrera la pilota, i quan menys, destorbar la jugada; a ben segur, que si la «Erato» hagués presentat aquell formidable equip que es pregonava, els blau-blancs haurien obtingut un altre resultat més afalagador.

L'equip de l'Unió, era: Mas Rizo i Serra-Rizo II, Corsellas, Jordi-Rocalba, Sánchez, Carbonell, Martí i Vernet.

El de la Erato, se'ns fa impossible descriure'l; començaren 7 i acabaren 9; i és tot el que podem dir; això sí, és digne d'elogi la seva actitud al decidir-se a jugar el partit a despit de 3 o 4 «assos» de «primeríssima magnitud» que volien fer-los quedar de manera que no es mereixien; a més, cal tenir en compte que és l'equip que ha fet millor resultat jugant contra el reserva de l'Unió Sportiva.

Xerrameques

SEMBLA QUE:

El President de l'Unió, fa practiques de domini de nervis pel dia del Palamós.

El reserva, el dia que va anar a Caste-

lló, va passar una tarda divertidíssima. (?)

Que els que més disfrutaven eren els germans Rizo, en Serra, en Bassagañas...

Els directius de l'Unió han lograt ço que no han pogut endevinar amb certesa mai els que prediquen el temps que ha de fer: els dies que plourà. Contractant al Roses, quedem bé, sempre.

Entre l'element «castigador» dels de la Junta de l'Unió, va haver-hi pugilat per veure qui acompanyaria a la senyoreta que tenia que tirar el kikof en el partit contra els gabatxos. Mes... «todo su gozo en un pozo» doncs tant bella perspectiva s'ha fos com un bolado.

En Quico Jordà, el dia del Palamós, ha promès a les seves amistats que vol demostrar que com a extrem esquerra no té rival quan vol.

Demanem perdó al Secretari de l'Unió per no haver interpretat bé el públic nostra «xerrameca» de la setmana passada. No volíem dir que mogué el xibarrí per pagar l'entrada, sinó que és quan es tracta d'animar als seus que es fa sentir com pocs.

Valgui això per tornar-li la fama, que bé s'ho mereix per l'estoneta que li han fet pagar la festa.

Dijous passat a l'entrenament, amb la pluja que anava caiguent, sis entusiastes s'entrenaven de ferm baix la mirada «destructiva» de l'entrenador. Aquests eren: en Luisín, en Japet, el «muchacho», en «Juan dulce», en Santa, la «Poupée» i en Romanoff.

Es corria el rumor que un acreditat industrial d'aquesta ciutat regalarà mitja dotzena de mitjons a cada un dels jugadors de l'Unió que integren el primer equip, si guanyen el campionat.

A la reunió de la Justa de l'Unió, de dimarts passat, vàrem sentir que es discutia molt; fins l'Ymbert tenia la paraula (!)

Sabem de bona tinta que en Rovira, a petició d'alguns llaminers que li demanaren, portarà pastes i dolços al camp d'esports els dies de partits.

En Deusedas I, com més va, més dolent es torna; al revés d'en «Mix». Què ho farà això, Benet?

Ramblejant

per KOLIN

Tots els dies tenim un aconeteixement: és l'entrada de les formoses damiselles al nostre petit boulevard, la Rambla. Abrics de pell, teles precioses. Abillament parisi. Va i tot, que és el desideratum.

Es nota com una correntia vers el carrer dels Enginyers; pensàvem que el jovent anava per les lectures de la Llibreria Batlló, però ens hem errat. És que al davant hi ha una xacolateria de cafè

i llet que té molts clients entre els nostres ramblejistes.

Tenim dos elegants, de la primera volada —no confonguem, pertanyen al sexe mascle—, i volem «dir» que els hi notem molta afició al «paco» moruno, guardar cantons i passejar carrers. ¿Faran practiques, o és que cerquen xicota? Pel darrer cas que ens preguntin a nosaltres; tenim nomenclatura de mantes damiselles que s'ho valen.

Els nostres estudiants de «primo cartello», volem dir universitaris, ens han portat una novetat elegant. Sota del nas s'hi deixen com una cua de rata que fa molt bonic. Quantes Laietes, Maries, Catalines, Rosites, etc., hi sospiren!

Els futbolistes no estan contents perquè tenen poc públic fement al camp quan juguen. Homel, en temps de cremes, depilatoris i altres sistemes de fer «tersura», valdria la pena que estudiessin «Els cosmètics» de l'Ovidi, o que algú d'ells se fes esquilar pel Marons. Llavors veurien l'èxit de públic que enyoren. Sinó veigim les pel·lícules on tot és fi i suau com «cabritilla» de quant.

Collarets vermells, collarets verds, topacis i culs de got estilitzats. Bella troballa. A l'Orient el nostre company Gilbert duptem que en vegi de millor. Es la creació dels nostres mercers, que són gent d'enginy i fan senyorejar la Rambla amb llurs articles.

Una restillera de senyoretes guapes; una, diuen, més que les altres,—potser sí, però un hom és devot de totes. Aquesta una, acompanyada sempre del festejador, que ho és talment. Jove, elegant, educat, ocurrent i amb el minúscul bigotet de cua de rata. Sempre en té una per dir. Està clar, si és home de lletres!

Un altre galantejador, jove també, —(que han d'ésser sinó joves els galantejadors)—una miqueta vergonyosot, però molt entussiasat de la nina dels seas ulls i que es diu...

Endevineu-ho si voleu; és gràcil, simpàtica i formosa. Deuen tenir-ne una troca per contar-se, puix que tan aviat els veiem junts a la Rambla, com al carrer de Cervantes, o al peu de l'estanc d'en «Tónico», al carrer Nou. A un hom també li agradaria ésser romaguera de flor tan bella.

Cabellera d'or, un somriure seriós d'escarlata i el record de «La bella dormiente». Perquè ens hi jugaríem un bènfit que a l'encisadora Rosa del suau perfum ens l'han aclofollada dins un estoig de marqueteria.

Feu-nos la gràcia de poguer copsar el seu somriure.

Cada dia al matí, cada dia a la tarda, i sempre que poden, una parella recolzada a la llinda d'una pairal del carrer Nou, es diuen amoretos. Li tenim encarregat al nostre company Arturo, ell que hi té la mà trencada en això del taller bé, que no hi repari tant amb la feina del seu ram.

Ens hem passejat, i no hem vist l'home dels nassos, però si molts nassos vermells.